

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 909

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 21 noiembrie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECRETE			
1.006. — Decret privind conferirea unor decorații	2	Decizia nr. 445 din 22 iunie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale și ale art. 32 din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului.....	10–12
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 407 din 13 iunie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 art. 7 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, ale art. 9 alin. (1) teza a doua și art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, precum și ale art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice	3–7	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 444 din 22 iunie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 alin. (1) lit. a), c)—f) și alin. (2)—(5) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	8–9	1.421. — Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară pentru modificarea Ordinului directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară nr. 1.212/2016 privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, în 10 unități administrativ-teritoriale din județul Bacău.....	13–14
		1.786/5.384. — Ordin al ministrului muncii și justiției sociale și al președintelui Institutului Național de Statistică privind modificarea și completarea Clasificării ocupațiilor din România — nivel de ocupație (șase caractere), aprobată prin Ordinul ministrului muncii, familiei și protecției sociale și al președintelui Institutului Național de Statistică nr. 1.832/856/2011	15

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind conferirea unor decorații

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (1) și art. 6 lit. A și B din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, republicată, și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 104/2000 privind reinstituirea Ordinului și Medaliei Naționale *Pentru Merit*, aprobată prin Legea nr. 542/2001, cu modificările ulterioare,

având în vedere propunerea directorului Serviciului de Telecomunicații Speciale,

cu prilejul Zilei Naționale a României, în semn de apreciere pentru profesionalismul dovedit în îndeplinirea cu succes a misiunilor încredințate,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Art. 1. — Se conferă Ordinul Național *Pentru Merit* în grad de *Cavaler*, cu însemn pentru militari, persoanelor prevăzute în anexa nr. 1*) la prezentul decret.

Art. 2. — Se conferă Medalia Națională *Pentru Merit* clasa I, cu însemn pentru militari, persoanei prevăzute în anexa nr. 2*) la prezentul decret.

Art. 3. — Se conferă Medalia Națională *Pentru Merit* clasa a II-a, cu însemn pentru militari, persoanelor prevăzute în anexa nr. 3*) la prezentul decret.

Art. 4. — Se conferă Medalia Națională *Pentru Merit* clasa a III-a, cu însemn pentru militari, persoanelor prevăzute în anexa nr. 4*) la prezentul decret.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

București, 17 noiembrie 2017.

Nr. 1.006.

*) Anexele nr. 1—4 conțin informații clasificate și urmează regimul Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, cu modificările și completările ulterioare.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 407

din 13 iunie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 7 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, ale art. 9 alin. (1) teza a doua și art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, precum și ale art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 7 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, pct. 2 din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, art. 9 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, art. I art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2014 pentru modificarea și completarea art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice și ale art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, excepție ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne în Dosarul nr. 3.857/30/2015 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.133D/2016.

2. La apelul nominal, se prezintă autorul excepției, prin avocat Georgescu Ioan, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsește partea Inspectoratul Teritorial al Poliției de Frontieră Timișoara. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarele nr. 2.283D/2016, 2.319D/2016, 2.532D/2016, 2.533D/2016, 2.534D/2016, 2.535D/2016, 2.577D/2016, 2.578D/2016, 2.637D/2016, 2.667D/2016, 2.675D/2016, 2.745D/2016, 2.746D/2016, 3.254D/2016, 3.255D/2016, 3.519D/2016, 11D/2017, 49D/2017, 62D/2017, 81D/2017, 82D/2017, 138D/2017, 252D/2017 și 288D/2017, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași dispoziții de lege, excepție ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne, în calitate de reprezentant al membrilor săi, în dosarele nr. 44.366/3/2015, 44.220/3/2015, 44.227/3/CAF/2015, 44.318/3/2015, 44.325/3/CAF/2015, 44.373/3/2015, 44.164/3/2015, 44.199/3/2015, 44.297/3/2015, 44.201/3/2015, 44.186/3/2015, 44.161/3/2015, 44.295/3/2015, 44.197/3/2015, 44.247/3/2015, 44.224/3/2015, 44.176/3/2015, 44.190/3/2015, 44.158/3/2015, 44.242/3/2015, 44.315/3/2015, 44.376/3/2015, 44.245/3/2015 și 44.319/3/2015 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.133D/2016, 2.283D/2016, 2.319D/2016, 2.532D/2016, 2.533D/2016, 2.534D/2016, 2.535D/2016, 2.577D/2016, 2.578D/2016, 2.637D/2016, 2.667D/2016, 2.675D/2016, 2.745D/2016, 2.746D/2016, 3.254D/2016, 3.255D/2016, 3.519D/2016, 11D/2017, 49D/2017, 62D/2017, 81D/2017, 82D/2017, 138D/2017, 252D/2017 și 288D/2017, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor. Reprezentatul Sindicatului Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne nu se opune conexării dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 2.283D/2016, 2.319D/2016, 2.532D/2016, 2.533D/2016, 2.534D/2016, 2.535D/2016, 2.577D/2016, 2.578D/2016, 2.637D/2016, 2.667D/2016, 2.675D/2016, 2.745D/2016, 2.746D/2016, 3.254D/2016, 3.255D/2016, 3.519D/2016, 11D/2017, 49D/2017, 62D/2017, 81D/2017, 82D/2017, 138D/2017, 252D/2017 și 288D/2017 la Dosarul nr. 1.133D/2016, care este primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Sindicatului Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne, care

solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că sintagma „*timp liber corespunzător*” din conținutul textelor de lege criticate este neclară, neexistând o certitudine asupra modului de calcul și de acordare a timpului liber pentru munca efectuată în afara orelor de program.

7. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, considerând că dispozițiile legale sunt suficient de clare pentru a putea calcula timpul liber acordat pentru munca prestată în afara programului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

8. Prin Încheierea din 7 iunie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 3.857/30/2015, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 7 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, pct. 2 din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, art. 9 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, art. I art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2014 pentru modificarea și completarea art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice și ale art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice.** Excepția a fost ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne în cadrul unui litigiu privind funcționari publici.

9. Prin Decizia civilă nr. 4.375 din 28 septembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.366/3/2015, Decizia civilă nr. 4.373 din 28 septembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.220/3/2015, Încheierea din 17 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.227/3/CAF/2015, Decizia civilă nr. 4.679 din 12 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.318/3/2015, Încheierea din 17 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.325/3/CAF/2015, Decizia civilă nr. 4.681 din 12 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.373/3/2015, Decizia civilă nr. 4.374 din 28 septembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.297/3/2015, Decizia civilă nr. 5.593 din 23 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.224/3/2015, Decizia civilă nr. 5.592 din 23 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.190/3/2015 și Decizia civilă nr. 5.591 din 23 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.158/3/2015, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 7 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, pct. 2 din Legea nr. 283/2011, art. 9 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 și art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2014.** Excepția a fost ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne în calitate de reprezentant al membrilor Taloi Tonz Leonard, Sorin Sârbu,

Laurențiu Coică, Petru Ovidiu Tanasa, Nicolae Bodorin, Felix Petre Fuior, Cătălin Valentin Saracin, Andrei Toader, Gabriel Neacșu și Nicolae Mares, în cadrul unor litigii privind funcționari publici.

10. Prin Decizia civilă nr. 4.659 din 10 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.164/3/2015, Decizia civilă nr. 4.660 din 10 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.199/3/2015, Decizia civilă nr. 4.658 din 10 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.161/3/2015, Decizia civilă nr. 4.661 din 10 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.295/3/2015, Decizia civilă nr. 6.044 din 15 decembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.176/3/2015, Încheierea din 1 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.242/3/2015, Încheierea din 1 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.315/3/2015, Decizia civilă nr. 5.384 din 10 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.376/3/2015 și Decizia civilă nr. 6.101 din 16 decembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.245/3/2015, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 7 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, pct. 2 din Legea nr. 283/2011, art. 9 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, art. I art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2014 și ale art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014.** Excepția a fost ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne în calitate de reprezentant al membrilor Gheorghe Zecheru, Cosmin Ștefan Nicolae, George Marcu, Spînu Valerică, Marius Cătălin Ivan, Viviana Oniche, Marius Păduraru, Sorin-Dan Stoicescu și Dumitru Diaconu, cu prilejul soluționării unor litigii privind funcționari publici.

11. Prin Încheierea din 24 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.201/3/2015, Încheierea din 24 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.186/3/2015, Decizia civilă nr. 5.002 din 27 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.197/3/2015, și Decizia civilă nr. 5.003 din 27 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.247/3/2015, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 7 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 și art. 9 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013.** Excepția a fost ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne în calitate de reprezentant al membrilor Daniel Stan, Marius Luizescu, Daniel Manuel Achim și Iulian George Anghel, cu prilejul soluționării unor litigii privind funcționari publici.

12. Prin Decizia civilă nr. 5.100 din 31 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.319/3/2015, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 7 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, art. 9 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 și art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2014.** Excepția a fost ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne în calitate de reprezentant al membrului Mihaela Trofin.

13. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia arată că textele de lege criticate încalcă prevederile art. 1 alin. (5), art. 15 alin. (1), art. 41 alin. (2) și art. 53 din Constituție, precum și dispozițiile art. 6 și art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, arată că sintagma „*timp liber corespunzător*” din conținutul acestor texte de lege este lipsită de claritate, precizie

și previzibilitate, nepermițând înțelegerea modului de calcul al normei de muncă lunare pentru persoanele care prestează munca în zilele de repaus săptămânal, sărbători legale sau alte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, în cadrul schimbului normal de lucru. Conform art. 36 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie. Necesitatea respectării acestor condiții a fost subliniată și în jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului.

14. De asemenea, autorii excepției arată că, potrivit art. 53 din Constituție, exercițiul unor drepturi nu poate fi restrâns decât prin lege și numai pentru cazurile determinate, or, în cazul textelor de lege criticate, restrângerea unor drepturi ori neacordarea unor sporuri s-a făcut prin ordonanțe de urgență.

15. **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal** consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată, în esență, că sistemul de salarizare a personalului bugetar este atributul exclusiv al legiuitorului, care se bucură de o largă marjă de apreciere și reglementare în privința politicilor salariale vizând personalul bugetar. Împrejurarea că legiuitorul a optat pentru compensarea muncii suplimentare realizate cu repaus săptămânal ori în cele de sărbători legale exclusiv prin acordarea de timp liber corespunzător în anumiți ani, neprevăzând posibilitatea introducerii unui spor salarial pentru timpul de muncă suplimentar efectuat, se înscrie în marja de apreciere a legiuitorului, fără a intra în coliziune cu dispozițiile art. 53 din Constituție. Totodată, arată că normele de lege criticate sunt edictate în termeni clari, preciși, răspunzând cerințelor de precizie și predictibilitate, din moment ce prevăd expres perioada de timp cât norma legală este aplicabilă. De asemenea, consideră că aceste norme de lege sunt neechivoce sub aspectul conținutului lor, întrucât statuează asupra unui mod explicit de compensare a muncii suplimentare.

16. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată și invocă, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 422 din 24 octombrie 2013.

17. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

18. **Guvernul**, invocând deciziile Curții Constituționale nr. 422 din 24 octombrie 2013 și nr. 612 din 6 octombrie 2015, arată că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

19. **Avocatul Poporului** consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. Astfel, arată că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că art. 53 din Constituție nu poate avea o existență de sine stătătoare, ci trebuie coroborat/corelat cu un alt text constituțional care să reglementeze un drept sau o libertate fundamentală. Un asemenea raționament are la bază chiar conținutul normativ al art. 53, care vorbește despre restrângerea exercițiului unui drept sau libertăți, ce trebuie în mod expres specificat în excepția de neconstituționalitate. Or, în cauza de față, Curtea nu poate extinde critica autorului excepției și să se raporteze și la un drept sau o libertate fundamentală, al cărui exercițiu să fi fost în mod neconstituțional restrâns. În caz contrar, s-ar substitui acestuia, ceea ce este inadmisibil. Cât privește art. 6 și art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil și dreptul la

respectarea vieții private și de familie, arată că acestea nu sunt incidente în cauză.

20. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

21. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

22. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit actelor de sesizare, dispozițiile art. II art. 7 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 10 septembrie 2010, pct. 2 din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 14 decembrie 2011, art. 9 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 15 noiembrie 2013, art. I art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2014 pentru modificarea și completarea art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 450 din 19 iunie 2014, și ale art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925 din 18 decembrie 2014. Analizând textele de lege invocate și critica formulată de autorii excepției, Curtea reține că, în realitate, autorii excepției critică art. II art. 7 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, articol introdus prin articolul unic pct. 2 din Legea nr. 283/2011, art. 9 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 și art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014. De asemenea, Curtea constată că, în mod eronat, autorii excepției indică dispozițiile art. I art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2014, având în vedere, în realitate, dispozițiile art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, articol introdus prin art. I pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2014. Totodată, Curtea observă că autorii excepției au în vedere dispozițiile art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 în forma anterioară modificării acestora prin Legea nr. 183/2014 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2014 pentru modificarea și completarea art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 956 din 29 decembrie 2014. Prin urmare, Curtea reține că obiect al excepției de neconstituționalitate îl vor constitui dispozițiile art. II art. 7 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, art. 9 alin. (1) teza a doua și art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, precum și art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, dispoziții care au următoarea redactare:

— Art. II art. 7 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010: „(1) În anul 2012, munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru de către personalul din sectorul bugetar încadrat în funcții de execuție sau de conducere, precum și munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, în cadrul schimbului normal de lucru, se vor compensa numai cu timp liber corespunzător.”;

— Art. 9 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013: „În anul 2014, munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru de către personalul din sectorul bugetar încadrat în funcții de execuție sau de conducere, precum și munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, în cadrul schimbului normal de lucru, se vor compensa numai cu timp liber corespunzător.”;

— Art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013: „Prin excepție de la prevederile art. 9 alin. (1), în situația în care activitatea desfășurată de personalul militar, polițiștii, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalul civil din instituțiile publice de apărare, ordine publică și securitate națională, în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, nu se poate compensa cu timp liber corespunzător, se acordă o majorare de 75% din baza de calcul prevăzută la alin. (4).”;

— Art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014: „În anul 2015, munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru de către personalul din sectorul bugetar încadrat în funcții de execuție sau de conducere, precum și munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, în cadrul schimbului normal de lucru, se vor compensa numai cu timp liber corespunzător.”

23. Curtea constată că dispozițiile de lege criticate și-au încetat aplicarea anterior sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate, însă, având în vedere cele reținute prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, în sensul că „sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare”, Curtea urmează să analizeze constituționalitatea acestora.

24. Autorii excepției susțin că textele de lege criticate sunt contrare următoarelor suvereni din Constituție: art. 1 alin. (5) referitor la obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 15 alin. (1) privind universalitatea, art. 41 alin. (2) privind dreptul salariaților la măsuri de protecție socială și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți. De asemenea, invocă dispozițiile art. 6 și art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dispoziții care se referă la dreptul la un proces echitabil și dreptul la respectarea vieții private și de familie.

25. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorii acesteia invocă, în esență, două aspecte de neconstituționalitate. Astfel, susțin că dispozițiile de lege criticate au un conținut neclar și, în același timp, sunt contrare prevederilor art. 53 din Constituție, întrucât restrâng exercițiul dreptului la muncă, fără respectarea condițiilor cerute de Legea fundamentală.

26. Analizând dispozițiile de lege criticate, Curtea constată că prevederile acestora, care stabilesc compensarea muncii prestate în afara programului normal de lucru prin „timp liber corespunzător”, nu reprezintă o reglementare cu caracter de noutate în materia muncii. Astfel, înseși prevederile art. 122 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, prevăd, ca regulă, compensarea muncii suplimentare „prin ore libere plătite în următoarele 60 de zile calendaristice după efectuarea acesteia” și, numai în subsidiar, în cazul în care compensarea prin ore libere plătite nu este posibilă în termenul prevăzut de art. 122 alin. (1) în luna următoare, art. 123 alin. (1) prevede că „munca suplimentară va fi plătită salariatului prin adăugarea unui spor la salariu corespunzător duratei acesteia”. Rațiunea acestei reglementări este aceea de a asigura, în primul rând, refacerea psihică și fizică a organismului salariatului în urma unui volum de muncă suplimentar, astfel încât să se creeze un echilibru între timpul de muncă și timpul de odihnă și, doar în măsura în care acest lucru nu este posibil, recompensarea bănească prin acordarea unui spor.

27. Dispozițiile de lege criticate stabilesc, în esență, că, în anii 2012, 2014 și 2015, munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru de către personalul din sectorul bugetar încadrat în funcții de execuție sau de conducere, precum și munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, în cadrul schimbului normal de lucru, se vor compensa numai cu timp liber corespunzător. Aceasta a reprezentat o opțiune a legiuitorului determinată de disponibilitățile financiare limitate de care a dispus statul în acei ani. Curtea, prin Decizia nr. 422 din 24 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 766 din 9 decembrie 2013, și Decizia nr. 445 din 16 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790 din 30 octombrie 2014, paragraful 24, a reținut că „nu există obligația constituțională a statului de a asigura personalului bugetar compensare bănească pentru munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru și munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează”. De asemenea, nici Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 nu prevede compensarea bănească a muncii suplimentare și a muncii prestate în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, ci compensare cu timp liber corespunzător. Prin urmare, Curtea Constituțională a reținut că acordarea de timp liber corespunzător, ca formă exclusivă de compensare a muncii suplimentare în anumiți ani, nu reprezintă o restrângere a dreptului la muncă și astfel nu poate fi reținută critica raportată la art. 53 din Constituție.

28. Cât privește caracterul clar și previzibil al normelor de lege criticate, Curtea constată că interpretarea termenului „corespunzător” este facilitată de o abordare sistematică a reglementării în materie. Astfel, în art. 122 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii stabilește corespondența dintre numărul de ore prestate peste programul normal de lucru și salariul convenit pentru orele libere acordate în compensarea muncii suplimentare. În acest context, termenul „corespunzător”

are semnificația de „potrivit cu”, sau, mai precis, de „echivalent cu”. Cu aceeași semnificație, Codul muncii folosește termenul „corespunzător” și în alte articole, așa cum este art. 19, în care se referă la acordarea de „*despăgubiri corespunzătoare prejudiciului pe care l-a suferit ca urmare a neexecutării de către angajator a obligației de informare*”, art. 24, privind „*daune-interese corespunzătoare prejudiciului*” acordate angajatorului ca urmare a nerespectării clauzei de neconcurență, sau art. 52 alin. (3) care se referă la reducerea timpului de muncă „*cu reducerea corespunzătoare a salariului*”.

29. Această interpretare a sintagmei „*timp liber corespunzător*” se regăsește și în actele normative date în aplicarea textelor de lege supuse analizei de constituționalitate. În acest sens, Curtea amintește art. 3 alin. (2) din Ordinul viceprim-ministrului, ministrului afacerilor interne, nr. 101/2014 privind condițiile de stabilire a majorării salariale pentru personalul Ministerului Afacerilor Interne care desfășoară activități în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, precum și activitățile pentru care se acordă acest drept, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 489 din 1 iulie 2014, art. 4 din Ordinul viceprim-ministrului, ministrului afacerilor interne, nr. 4/2015 privind condițiile de acordare a majorării salariale pentru personalul Ministerului Afacerilor Interne care desfășoară activități în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 23 ianuarie 2015, art. 6 alin. (2) din Ordinul ministrului

justiției nr. 821/C/2015 privind condițiile de acordare a majorării salariale pentru funcționarii publici cu statut special și personalul civil din sistemul administrației penitenciare care desfășoară activități în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 172 din 12 martie 2015. În toate aceste acte normative se prevede, în mod expres, că, pentru compensarea muncii suplimentare, se acordă același „*număr de ore libere cu numărul de ore lucrate*”.

30. Acordarea orelor libere se face în concordanță cu prevederile legale referitoare la durata normală a timpului de lucru, indiferent de modul în care se face repartizarea programului de muncă, astfel încât, prin cumularea orelor lucrate în regim normal și suplimentar, să nu fie depășită această durată.

31. Având în vedere cele mai sus reținute, Curtea apreciază că dispozițiile de lege criticate au un conținut clar, predictibil, iar aspectele invocate de autorii excepției nu relevă decât probleme de aplicare a legii, asupra cărora însă instanța de contencios constituțional nu este competentă să se pronunțe.

32. În sfârșit, în ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 6 și art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dispoziții care se referă la dreptul la un proces echitabil și dreptul la respectarea vieții private și de familie, Curtea apreciază că acestea, prin conținutul lor, nu au incidență în cauză. De altfel, autorii excepției nici nu motivează modul în care textele de lege criticate ar aduce atingere acestor prevederi convenționale.

33. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne în Dosarul nr. 3.857/30/2015 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal, precum și în Dosarele nr. 44.366/3/2015, 44.220/3/2015, 44.227/3/CAF/2015, 44.318/3/2015, 44.325/3/CAF/2015, 44.373/3/2015, 44.164/3/2015, 44.199/3/2015, 44.297/3/2015, 44.201/3/2015, 44.186/3/2015, 44.161/3/2015, 44.295/3/2015, 44.197/3/2015, 44.247/3/2015, 44.224/3/2015, 44.176/3/2015, 44.190/3/2015, 44.158/3/2015, 44.242/3/2015, 44.315/3/2015, 44.376/3/2015, 44.245/3/2015 și 44.319/3/2015 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. II art. 7 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, ale art. 9 alin. (1) teza a doua și art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, precum și ale art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal și Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 13 iunie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 444

din 22 iunie 2017

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor
art. 69 alin. (1) lit. a), c)—f) și alin. (2)—(5) din Legea nr. 254/2013
privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate
dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 alin. (1) lit. a), c)—f) și alin. (2)—(5) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Daniel Alen Moisin în Dosarul nr. 6.321/197/2016 al Judecătoria Brașov — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.429 D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Se arată că reglementarea dispozițiilor legale criticate este justificată de necesitatea îndeplinirii scopului educativ al pedepsei.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința penală nr. 1.422 din 14 iulie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 6.321/197/2016, **Judecătoria Brașov — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 69 alin. (1) lit. a), c)—f) și alin. (2)—(5) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**, excepție ridicată Daniel Alen Moisin într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații formulate împotriva hotărârii judecătorului de supraveghere, prin care a fost respinsă cererea autorului excepției de acordare a dreptului la vizită intimă, prevăzut la art. 69 alin. (1) din Legea nr. 254/2013.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 69 alin. (1) lit. a), c), d), e), f) și alin. (2)—(5) din Legea nr. 254/2013 sunt neconstituționale întrucât condiționează exercitarea dreptului la vizită intimă de îndeplinirea unor condiții, prevăzute la art. 69 alin. (1) din actul normativ analizat. Se susține că, astfel, legiuitorul a lăsat la aprecierea administrației penitenciarului acordarea dreptului

anterior menționat, cu încălcarea, în acest fel, a prevederilor constituționale referitoare la viața intimă, familială și privată. Se arată că dreptul prevăzut la art. 69 din Legea nr. 254/2013 ar trebui acordat în mod necondiționat, în vederea menținerii relațiilor de familie și a celor similare acesteia.

6. **Judecătoria Brașov — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că textele criticate nu încalcă dreptul la viață intimă, familială și privată.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, făcând trimitere la soluția și la considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 460 din 16 iunie 2015, prin care instanța de contencios constituțional a statuat că dreptul la vizită intimă nu este un drept absolut, el putând fi supus unor limitări sau condiționări, potrivit finalității avute în vedere de legiuitor cu ocazia reglementării acestora, precum și faptul că limitările criticate de autorul excepției au un scop legitim, reprezentând o măsură adecvată, necesară și care păstrează un just echilibru între interesul individual și cel colectiv, condiționarea criticată fiind, totodată, proporțională cu scopul legitim urmărit, acela al asigurării efectului educativ al aplicării pedepselor penale.

9. **Avocatul Poporului** arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și își menține punctul de vedere care a fost reținut de Curtea Constituțională în Decizia nr. 230 din 7 aprilie 2015.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 69 alin. (1) lit. a), c)—f) și alin. (2)—(5) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 14 august 2013, care au următorul cuprins: „(1) Pot beneficia de vizită intimă persoanele condamnate care îndeplinesc, cumulativ, următoarele condiții:

a) sunt condamnate definitiv și sunt repartizate într-un regim de executare a pedepselor privative de libertate; [...]

c) există o relație de căsătorie, dovedită prin copie legalizată a certificatului de căsătorie sau, după caz, o relație de parteneriat similară relațiilor stabilite între soți;

d) nu au beneficiat, în ultimele 3 luni anterioare solicitării vizitei intime, de permisiunea de ieșire din penitenciar;

e) nu au fost sancționate disciplinar pe o perioadă de 6 luni, anterioară solicitării vizitei intime, sau sancțiunea a fost ridicată;

f) participă activ la programe educaționale, de asistență psihologică și asistență socială ori la muncă.

(2) Persoana condamnată căsătorită poate beneficia de vizită intimă numai cu soțul sau soția.

(3) Pentru acordarea vizitei intime, partenerii trebuie să fi avut o relație similară relațiilor stabilite între soți anterior datei primirii în penitenciar.

(4) Dovada existenței relației de parteneriat se face prin declarație pe propria răspundere, autenticată de notar.

(5) Directorul penitenciarului poate aproba vizite intime între persoane condamnate, în condițiile prezentului articol.”

13. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 26 referitoare la viața intimă, familială și privată.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 69 alin. (1) lit. a), c)—f) și alin. (2)—(5) din Legea nr. 254/2013 au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la critici de neconstituționalitate similare, Curtea Constituțională pronunțând, în acest sens, Decizia nr. 460 din 16 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 624 din 17 august 2015, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate analizată.

15. Prin Decizia nr. 460 din 16 iunie 2015, Curtea, operând trimiteri substanțiale la Decizia nr. 222 din 2 aprilie 2015, a statuat că legiuitorul, potrivit atribuțiilor sale constituționale, prevăzute la art. 61 alin. (1) din Constituție, și în marja de apreciere conferită de către acestea, are dreptul de a restricționa vizitele intime pentru persoanele aflate în locuri de detenție, dar reglementarea diferită a acestui drept pentru persoane care se află în situații juridice similare este discriminatorie, dacă nu are o justificare obiectivă și rezonabilă, dacă nu are un scop legitim sau dacă nu există proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit de legiuitor prin reglementarea analizată. În acest

sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat, prin Hotărârea din 9 iulie 2013, pronunțată în Cauza *Varnas împotriva Lituaniei*, că, deși privarea de libertate a unei persoane presupune limitări ale vieții sale private și de familie, este esențial dreptul persoanei în cauză de a menține legătura cu membrii apropiați ai familiei sale (paragraful 108). De asemenea, instanța europeană a remarcat că mai mult de jumătate din statele membre ale Consiliului Europei au prevăzut în legislația internă dreptul deținuților la vizite conjugale, cu limitări și restricții specifice, dar că prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu trebuie interpretate în sensul că ele obligă statele semnatare să reglementeze acest fel de vizite. S-a arătat că acesta este un aspect cu privire la care statele părți au o largă marjă de apreciere, având libertatea de a stabili singure măsurile ce trebuie luate pentru implementarea dispozițiilor Convenției, în raport cu nevoile și resursele comunității sau ale individului (paragraful 109).

16. Având în vedere aceste considerente, Curtea a reținut că dreptul la vizită intimă nu este un drept absolut, el putând fi supus unor limitări sau condiționări, potrivit finalității avute în vedere de legiuitor cu ocazia reglementării acestora.

17. Astfel, condiționarea acordării dreptului la vizită intimă de îndeplinirea condițiilor prevăzute prin textele legale criticate este justificată de necesitatea realizării scopului educativ al pedepselor, nefiind de natură a încălca dreptul la viață intimă, familială și privată, prevăzut la art. 26 din Constituție, și nici dreptul la viață, la integritate fizică și psihică și dreptul la ocrotirea sănătății, prevăzute la art. 22 alin. (1) și alin. (2) și art. 34 din Legea fundamentală, precum și în art. 2 și art. 3 din Convenție. În acest sens, Curtea a reținut că aceasta are un scop legitim, fiind o măsură adecvată, necesară și care păstrează un just echilibru între interesul individual și cel colectiv. Prin urmare, condiționarea criticată este proporțională cu scopul legitim urmărit, acela al asigurării efectului educativ al aplicării pedepselor penale.

18. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a modifica jurisprudența anterior analizată, atât soluția, cât și considerentele Deciziei nr. 460 din 16 iunie 2015 își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Daniel Alen Moisin în Dosarul nr. 6.321/197/2016 al Judecătoriei Brașov — Secția penală și constată că dispozițiile art. 69 alin. (1) lit. a), c)—f) și alin. (2)—(5) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Brașov — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 22 iunie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 445

din 22 iunie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale și ale art. 32 din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale și ale art. 32 din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului, excepție ridicată de Cosmin Andrei Ion în Dosarul nr. 28.111/3/2016 al Tribunalului București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.537D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, la dosarul cauzei, autorul excepției de neconstituționalitate a depus concluzii scrise, prin care solicită admiterea acesteia.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Se face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale referitoare la diferite dispoziții legale care prevăd obligativitatea dispunerii măsurilor asigurătorii, fiind dată, drept exemplu, Decizia nr. 320 din 17 mai 2016. Se arată că, în general, infracțiunile în cazul cărora este prevăzută obligația dispunerii măsurilor asigurătorii sunt infracțiuni care presupun săvârșirea unor acte de fraudă, adică de ascundere, într-un fel sau altul, a unor bunuri, aceasta fiind o altă rațiune, alături de cea referitoare la importanța valorilor sociale ocrotite, reținută de Curtea Constituțională în jurisprudența anterior menționată, pentru care legiuitorul a reglementat, în sarcina organelor judiciare, obligația criticată de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 10 august 2016, pronunțată în Dosarul nr. 28.111/3/2016, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale și ale art. 32 din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului**, excepție ridicată de Cosmin Andrei Ion într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații formulate de autorul excepției împotriva unei ordonanțe prin care a fost instituită măsura sechestrului asigurător asupra bunurilor sale mobile și imobile.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că aplicarea măsurilor asigurătorii, fără o minimă analiză a cauzei de către Ministerul Public și fără ca procurorul să demonstreze necesitatea aplicării lor, este de natură a înfrânge prezumția de nevinovăție a proprietarului sau a posesorului bunurilor. Se susține, totodată, că, prin prisma efectelor pe care măsurile asigurătorii le au asupra bunurilor supuse indisponibilizării, respectiv limitarea exercitării dreptului de proprietate asupra acestora, obligativitatea dispunerii măsurilor asigurătorii, conform textelor criticate, încalcă prevederile art. 44 alin. (1) și alin. (8) din Constituție, dar și pe cele ale art. 53 din Legea fundamentală, întrucât reglementează o limitare ce nu îndeplinește exigențele prevăzute prin norma constituțională anterior menționată. Este invocată, în acest sens, Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 18 mai 2010, pronunțată în Cauza *El Morabit împotriva Olandei*. Se susține caracterul de sancțiune penală a obligației instituite prin dispozițiile legale criticate, aplicabilă în cursul urmăririi penale, cu încălcarea dispozițiilor art. 6 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și art. 1 din Primul protocol adițional la Convenție. Se mai arată că textele criticate creează discriminare între persoanele care săvârșesc infracțiuni reglementate prin Legea nr. 241/2005 și Legea nr. 656/2002 și persoanele care săvârșesc alte infracțiuni împotriva patrimoniului, cărora nu le sunt sechestrate bunurile, *ex lege*, motiv pentru care dispozițiile legale analizate încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție și art. 1 din Protocolul nr. 12 din Convenție. Este invocată, în acest sens, Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 22 decembrie 2009, pronunțată în Cauza *Sejdić și Finci împotriva Bosniei și Herzegovinei*, paragraful 53.

6. **Tribunalul București — Secția I penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că reglementarea situațiilor în care dispunerea măsurilor asigurătorii este obligatorie are în vedere particularitățile anumitor infracțiuni, importanța relațiilor sociale ocrotite prin acestea, caracteristicile elementelor constitutive ale laturii obiective a respectivelor infracțiuni și pericolul social crescut al faptelor incriminate. Se mai susține că indisponibilizarea instituită prin sechestrul nu afectează substanța dreptului de proprietate asupra bunurilor supuse sechestrului, până la dovedirea vinovăției în materie penală. Se face trimitere, în acest sens, la Decizia Curții Constituționale nr. 207 din 31 martie 2015, paragraful 19. Se susține, totodată, că textele criticate nu împiedică titularul dreptului de proprietate asupra bunurilor de a se apăra, chiar și pe parcursul acestei proceduri necontencioase. Se arată, de asemenea, că instituirea măsurilor asigurătorii nu este de natură a încălca prezumția de nevinovăție a proprietarului sau posesorului bunurilor sechestrate, prezumție care subzistă până la constatarea vinovăției acestuia, printr-o hotărâre definitivă.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Sunt invocate soluția și considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 10 din 14 ianuarie 2016 și se

susține, de asemenea, că art. 11 din Legea nr. 241/2005 nu încalcă normele constituționale invocate de autorul excepției.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că legiuitorul, conform dispozițiilor art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, este liber să aprecieze atât pericolul social în funcție de care urmează să stabilească natura juridică a faptelor incriminate, cât și condițiile răspunderii juridice pentru respectivele fapte. În aceste condiții, se arată că măsurile asigurătorii au caracter provizoriu, având rolul de a preveni ascunderea distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a bunurilor care ar putea să asigure repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune. Referitor la pretinsa încălcare prin textele criticate a prevederilor art. 44 din Constituție, se arată că dreptul de proprietate privată nu este un drept absolut, putând face obiectul unor limitări, cu respectarea dispozițiilor constituționale ale art. 53, exigențe care sunt respectate în prezenta cauză. Se susține, totodată, că prezumția de nevinovăție a proprietarului sau posesorului bunurilor care fac obiectul sechestrului asigurător subzistă până la soluționarea definitivă a cauzei penale. Se face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 629 din 8 octombrie 2015 și nr. 320 din 17 mai 2016.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse la dosarul cauzei, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 11 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005 și ale art. 32 din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 702 din 12 octombrie 2012, care au următorul cuprins:

— Art. 11 din Legea nr. 241/2005: „*În cazul în care s-a săvârșit o infracțiune prevăzută de prezenta lege, luarea măsurilor asigurătorii este obligatorie.*”

— Art. 32 din Legea nr. 656/2002: „*În cazul în care s-a săvârșit o infracțiune de spălare a banilor sau de finanțare a actelor de terorism, luarea măsurilor asigurătorii este obligatorie.*”

13. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) cu privire la egalitatea în drepturi, art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 23 alin. (11) cu privire la prezumția de nevinovăție, art. 44 alin. (1) și (8) privind dreptul de proprietate privată și art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și prevederilor art. 6 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil și dreptul la un recurs efectiv, ale art. 1 din Primul protocol adițional la Convenție referitor la protecția proprietății și ale art. 1 din Protocolul nr. 12 din Convenție cu privire la interzicerea generală a discriminării.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că acestea au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la critici de neconstituționalitate similare, Curtea Constituțională pronunțând, în acest sens,

Decizia nr. 320 din 17 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 18 august 2016, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată.

15. Prin Decizia nr. 320 din 17 mai 2016, paragrafele 18—24, Curtea a reținut că măsurile asigurătorii sunt definite drept măsuri procesuale cu caracter real, care au ca efect indisponibilizarea bunurilor mobile și imobile ce aparțin suspectului, inculpatului, părții responsabile civilmente sau altor persoane, prin instituirea unui sechestrul asupra acestora în vederea confiscării speciale, a confiscării extinse, executării pedepsei amenzii sau a cheltuielilor judiciare ori acoperirii despăgubirilor civile. Aceste măsuri au caracter provizoriu, având rolul de a preveni ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a bunurilor care ar putea să asigure repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune, plata amenzii, a cheltuielilor judiciare sau realizarea confiscării, dispuse prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă. Potrivit art. 249 alin. (3)—(5) din Codul de procedură penală, măsurile asigurătorii pentru garantarea executării pedepsei amenzii se pot lua numai asupra bunurilor suspectului sau inculpatului; în vederea confiscării speciale sau confiscării extinse se pot lua asupra bunurilor suspectului sau inculpatului ori ale altor persoane în proprietatea sau posesia cărora se află bunurile ce urmează a fi confiscate; în vederea reparării pagubei produse prin infracțiune și pentru garantarea executării cheltuielilor judiciare se pot lua asupra bunurilor suspectului sau inculpatului și ale persoanei responsabile civilmente, până la concurența valorii probabile a acestora. Măsurile asigurătorii se dispun de procuror, în cursul urmăririi penale, din oficiu sau la cererea părții civile, prin ordonanță motivată, de judecătorul de cameră preliminară sau de instanța de judecată în timpul procesului penal, la sesizarea procurorului, a părții civile sau din oficiu, prin încheiere motivată, producându-și efectele de la momentul dispunerii până la momentul pronunțării hotărârii definitive în dosarul penal (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 629 din 8 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 20 noiembrie 2015, paragraful 14). Prin aceeași decizie, Curtea a reținut că măsura asigurătorie, indiferent de organul judiciar care o instituie, trebuie motivată, fiind necesar să se arate, în cuprinsul actului prin care se dispune (ordonanță sau încheiere), îndeplinirea condițiilor legale privind necesitatea dispunerii măsurii și, de asemenea, întinderea prejudiciului sau a valorii necesare pentru care se solicită sechestrul și valoarea care urmează a fi garantată în acest fel. De asemenea, pentru instituirea sechestrului asigurător nu este necesar ca suspectul sau inculpatul să pregătească ori să realizeze manopere sau activități din care să rezulte că ar intenționa ascunderea bunurilor sale, măsura putând fi dispusă în toate cazurile în care s-a produs un prejudiciu sau legea impune confiscarea specială sau extinsă (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 629 din 8 octombrie 2015, paragraful 15).

16. Totodată, Curtea a constatat că dispunerea măsurilor asigurătorii și instituirea sechestrului asigurător se fac pe baza valorilor implicate în cauză (valoarea prejudiciului sau a sumelor probabile ce trebuie confiscate, bonitatea suspectului sau a inculpatului, valoarea patrimoniului de care acesta dispune) și sunt lăsate, de regulă, la aprecierea organelor judiciare. De la această regulă, Codul de procedură penală și legile speciale prevăd excepții referitoare atât la obligativitatea instituirii sechestrului asigurător, cât și la imposibilitatea luării măsurilor asigurătorii, acestea din urmă având drept criterii calitatea titularilor și tipul bunurilor. Cu privire la cea dintâi categorie de excepții, dispozițiile art. 249 alin. (7) din Codul de procedură penală instituie obligativitatea instituirii sechestrului în cazul în care persoana vătămată este lipsită de capacitatea de exercițiu sau are capacitate de exercițiu restrânsă, indiferent dacă aceasta are sau nu desemnat un reprezentant legal și indiferent dacă acesta înțelege să formuleze o cerere de sechestrul.

17. Curtea a mai constatat că următoarele cazuri de instituire obligatorie a sechestrului asigurător: la art. 32 din Legea nr. 656/2002, conform căruia luarea măsurilor asigurătorii este obligatorie în cazul săvârșirii oricărei infracțiuni de spălare a banilor sau de finanțare a actelor de terorism; la art. 11 din Legea nr. 241/2005, care prevede obligativitatea luării măsurilor asigurătorii în situația săvârșirii unei infracțiuni prevăzute de această lege; și la art. 20 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000.

18. Analizând obiectul legilor anterior enumerate, precum și particularitățile infracțiunilor în cazul cărora este prevăzută excepția luării obligatorii a măsurilor asigurătorii, Curtea a reținut că reglementarea acestor excepții a fost determinată, în mod special, de importanța relațiilor sociale ocrotite prin acestea, de caracteristicile elementelor constitutive ale laturii obiective a acestor infracțiuni și de pericolul social crescut al faptelor incriminate.

19. În fine, Curtea a constatat că norma juridică, a cărei neconstituționalitate este invocată, obligă organele judiciare la luarea măsurilor asigurătorii în cazul unor infracțiuni ce au un obiect material care poate atinge valori foarte mari și al căror pericol social este, de asemenea, foarte ridicat. Așa fiind, și prejudiciile provocate prin săvârșirea infracțiunilor constau în sume însemnate de bani. În aceste condiții, textul criticat are rolul de a asigura posibilitatea acoperirii parțiale sau totale a pagubelor provocate, caracterul obligatoriu al măsurilor asigurătorii având rolul de a împiedica sustragerea, ascunderea sau înstrăinarea bunurilor ce fac obiectul lor. Așa fiind, Curtea a reținut că, prin prisma particularităților infracțiunilor reglementate prin Legea nr. 241/2005, obligativitatea instituirii măsurilor asigurătorii apare ca fiind justificată.

20. Cu privire la pretinsa încălcare, prin textul criticat, a accesului liber la justiție, Curtea, făcând trimitere la Decizia nr. 629 din 8 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 20 noiembrie 2015, paragraful 30, a observat că indisponibilizarea bunurilor prin luarea măsurilor asigurătorii nu are în vedere drepturi în materie penală în sensul art. 6 din Convenție, potrivit căruia orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil de către o instanță independentă și imparțială.

21. De asemenea, prin Decizia nr. 10 din 14 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 248 din 4 aprilie 2016, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. 20 din Legea

nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și a stabilit, cu privire la respectarea, prin textul criticat, a dispozițiilor art. 23 alin. (11) din Constituție, că instituirea unor măsuri cu caracter provizoriu și preventiv în vederea împiedicării distrugerii, sustragerii sau înstrăinării unor bunuri care au legătură cu săvârșirea unei infracțiuni nu este de natură a încălca prezumția de nevinovăție a proprietarului sau posesorului acestora, prezumție care subzistă până la constatarea vinovăției acestuia printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

22. Tot prin Decizia nr. 10 din 14 ianuarie 2016, anterior citată, referitor la pretinsa încălcare, prin textul criticat, a dispozițiilor constituționale referitoare la proprietatea privată, a statuat că, până la dovedirea vinovăției în materie penală, indisponibilizarea instituită prin sechestrul nu afectează substanța dreptului avut asupra bunurilor supuse măsurii, neputând fi, astfel, reținută încălcarea, prin textul criticat, a dispozițiilor art. 44 alin. (1) și alin. (8) din Constituție și nici cele ale art. 1 din Primul protocol adițional la Convenție.

23. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a modifica jurisprudența anterior invocată, atât soluția, cât și considerentele deciziilor nr. 320 din 17 mai 2016 și nr. 10 din 14 ianuarie 2016 își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

24. Distinct de cele reținute prin Decizia nr. 320 din 17 mai 2016 și Decizia nr. 10 din 14 ianuarie 2016, Curtea constată că persoanele care săvârșesc infracțiuni dintre cele reglementate prin Legea nr. 241/2005 și cele care săvârșesc alte categorii de infracțiuni, pentru care legea nu prevede obligativitatea dispunerii măsurilor asigurătorii, se află în situații juridice diferite, motiv pentru care nu poate fi reținută existența unei discriminări sub aspectul regimului juridic diferit al luării acestor măsuri. Așa fiind, nu poate fi reținută încălcarea, prin textul criticat, a prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție și ale art. 1 din Protocolul nr. 12 din Convenție.

25. Referitor la pretinsa încălcare, prin dispozițiile art. 11 din Legea nr. 241/2005, a prevederilor art. 13 din Convenție, Curtea reține că acestea nu sunt aplicabile în prezenta cauză, întrucât nu vizează dreptul persoanei ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de Convenție au fost încălcate, de a se adresa efectiv unei instanțe naționale.

26. Având în vedere că prevederile art. 11 din Legea nr. 241/2005 sunt similare dispozițiilor art. 32 din Legea nr. 656/2002, considerentele mai sus enunțate sunt valabile, în mod corespunzător, și în privința prevederilor art. 32 din Legea nr. 656/2002.

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Cosmin Andrei Ion în Dosarul nr. 28.111/3/2016 al Tribunalului București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 11 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale și ale art. 32 din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 22 iunie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ

ORDIN

pentru modificarea Ordinului directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară nr. 1.212/2016 privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, în 10 unități administrativ-teritoriale din județul Bacău

Având în vedere prevederile art. 11 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 15 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.288/2012, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (13) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară emite prezentul ordin.

Art. I. — Ordinul directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară nr. 1.212/2016 privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, în 10 unități administrativ-teritoriale din județul Bacău, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 802 din 11 octombrie 2016, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

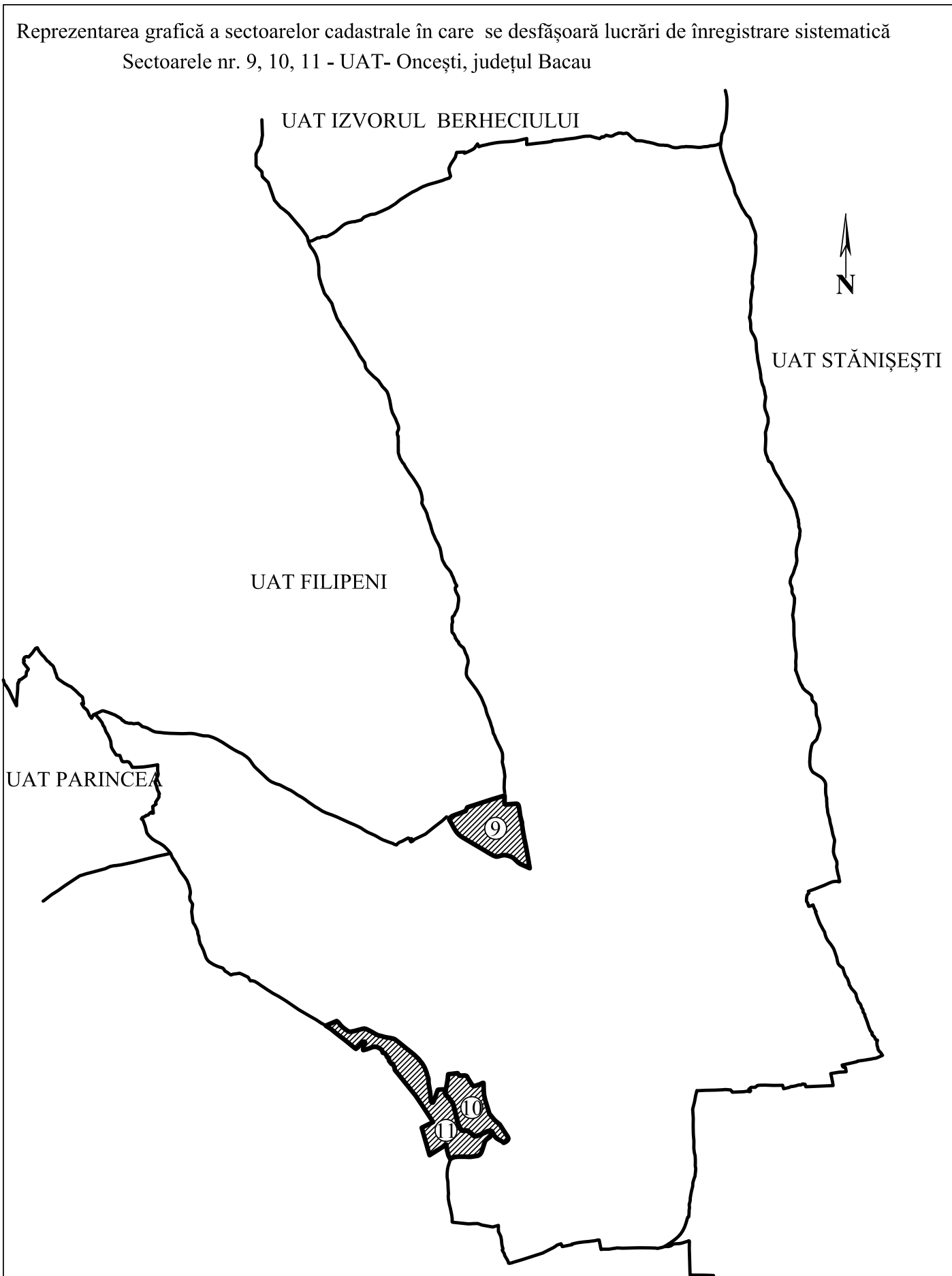
1. La anexa nr. 1, nr. crt. 5 se modifică și va avea următorul cuprins:

Nr. crt.	Denumirea unității administrativ-teritoriale	Județul	Sectoarele cadastrale în care încep lucrările de înregistrare sistematică a imobilelor
„5	Oncești	Bacău	9, 10, 11”

2. Anexa nr. 6 se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru
și Publicitate Imobiliară,
Radu Codruț Ștefănescu

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

MINISTERUL MUNCII ȘI JUSTIȚIEI SOCIALE
Nr. 1.786 din 9 octombrie 2017

INSTITUTUL NAȚIONAL DE STATISTICĂ
Nr. 5.384 din 2 noiembrie 2017

O R D I N

privind modificarea și completarea Clasificării ocupațiilor din România — nivel de ocupație (șase caractere), aprobată prin Ordinul ministrului muncii, familiei și protecției sociale și al președintelui Institutului Național de Statistică nr. 1.832/856/2011

În baza:

- art. 14 alin. (2) din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare;
- Hotărârii Guvernului nr. 575 bis/1992 cu privire la realizarea unor nomenclatoare unitare de interes general prevăzute în concepția generală a informatizării în România;
- art. 9 și 10 din Hotărârea Guvernului nr. 1.352/2010 privind aprobarea structurii Clasificării ocupațiilor din România — nivel grupă de bază, conform Clasificării Internaționale Standard a Ocupațiilor — ISCO 08, republicată;
- Ordinului ministrului muncii și solidarității sociale și al președintelui Institutului Național de Statistică nr. 270/273/2002 privind aprobarea Procedurii de actualizare a nomenclatorului Clasificarea ocupațiilor din România, în temeiul art. 17 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 12/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii și Justiției Sociale și al art. 7 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 957/2005 privind organizarea și funcționarea Institutului Național de Statistică, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul muncii și justiției sociale și președintele Institutului Național de Statistică emit următorul ordin:

Art. I. — Clasificarea ocupațiilor din România — nivel de ocupație (șase caractere), aprobată prin Ordinul ministrului muncii, familiei și protecției sociale și al președintelui Institutului Național de Statistică nr. 1.832/856/2011, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 561 din 8 august 2011, cu modificările și

completările ulterioare, se modifică și se completează cu noile ocupații practicate în cadrul economiei naționale, prevăzute în lista din anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul muncii și justiției sociale,
Lia-Olguța Vasilescu

Președintele Institutului Național de Statistică,
Tudorel Andrei

ANEXĂ

L I S T A

ocupațiilor practicate în cadrul economiei naționale care modifică și completează Clasificarea ocupațiilor din România — nivel de ocupație (șase caractere)

Nr. crt.	Denumire ocupație	Cod COR
1.	bonă	531104
2.	bonitor la animalele de fermă	213236
3.	catehet	341309
4.	consilier eparhial	263643
5.	consilier patriarhal	263641
6.	dascăl	341308
7.	depanator telefoane mobile inteligente/tablete	742216
8.	diacon	341306
9.	eclesiarh	263648
10.	egumen/egumenă	341304
11.	episcop-vicar	263638
12.	episcop-vicar patriarhal	263637
13.	inspector eparhial	263645

Nr. crt.	Denumire ocupație	Cod COR
14.	inspector general bisericesc	263642
15.	inspector patriarhal	263644
16.	îngrijitor grupă învățământ preșcolar	531204
17.	manager destinație turistică	143919
18.	ombudsman	243223
19.	paracliser	341302
20.	preot	341305
21.	prezentator TV	343524
22.	responsabil cu protecția datelor cu caracter personal	242231
23.	secretar Cancelaria Patriarhală	263646
24.	secretar eparhial	263647
25.	vicar-administrativ eparhial	263640
26.	vicar-administrativ patriarhal	263639

— Se mută ocupația „cântăreț bisericesc” din grupa de bază 2636 „Specialiști în religie” în grupa de bază 3413 „Specialiști în domeniul religiei și asimilați” și va avea codul 341307.

— Se mută ocupația „călugăriță” de la codul 341302 la codul 341301 în aceeași grupă de bază 3413 „Specialiști în domeniul

religiei și asimilați”, unde se va regăsi ocupația „călugăr/călugăriță” la codul 341301, iar la codul 341302 rămas liber se introduce o nouă ocupație „paracliser”.

— Ocupația „agent poliție comunitară” se redenumeste „polițist local” și va avea același cod 541201.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2017 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2017 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

